moistma ja se järrele teggema, kui nemmad loewad:

1. Willets witsul pekſetakse, önnis suul öppetakse.
2. Wiis ammetit, kues nälg.
3. Wihha wöttab wilja maast, kaddedus kallad merrest.
4. Wanna te, wanna söbber.
5. Wanna mees, warsa mötte.
6. Wäna witsa sel aial, kui wits nödder.
7. Wallel on lühhikessed jallad.
8. Uus luud pühhib hästi.
9. Te tödd tö aial, aia jutto jutto aial.
10. Rahho kossutab, tülli kautab.

Rebbane ja kuk.

Pitksabba tulli metsast sallaja perre oue pole, kuk lendas omma kannaseltsiga purida otsa, watas üllewelt terrawaste mahha.

Rebbane ütles: „Oh teie rummalakessed, wist teie minno eest läksite pakko! Eks teie ei tea, et meie aus lomade üllemwallitseja, loukoer, on ue kässo wäljaannud, et sest aiast ei pea ennam ühtegi rido ollema lomade wahhel, waid et keik peawad söbralikkult teine teisega ellama. Sepärrast ei wötta minna nüüd ka ennam ellades ei kannalihha, egga mingisuggust mu lomade lihha omma suhho pista, sest aiast sadik kui se uus käsk sai wäljaläinud keige mailma kätte."

Kuk wennitas kaela, näggi koera tullewa, laulis kord öige waljuste.

Rebbane küssis: „Mis asja sa watad seal?" Kuk wastas: „Minna watan sedda asja, et meie Karjakrants

Eesti-ma rahwa Kalender 1856, lk. 29